

# $\Omega$

## De wet van Ohm

*-Een natuurkundige wet, toegepast op de mens -*



### **Inleiding**

In de loop van de geschiedenis heeft de mens steeds geprobeerd om de natuur, de werkelijkheid om zich heen te verklaren en zo mogelijk te kunnen voorspellen. De grote wetenschappers uit onze geschiedenis zoals bijvoorbeeld Newton, Maxwell, Einstein en Schroedinger doorzagen bepaalde werkingen van de natuur en waren in staat deze vast te leggen in formules: onze wetenschappelijke-, of natuurwetten. Hierdoor werd het gedrag van onze natuur voorspelbaar en konden we er als mensheid ons voordeel mee gaan doen.

In het rijtje van de natuurwetten vinden we ook de **Wet van Ohm**: deze natuurkundige wet, genoemd naar de Duitse natuurkundige Georg Ohm, legt een relatie legt tussen spanning, weerstand en stroomsterkte. De wet van Ohm vormt de basis wet van de Elektrotechniek. Dankzij deze wet zijn we in staat allerlei elektronische systemen te ontwikkelen: van het aan/uit schakelen en laten branden van een eenvoudige lamp tot aan de meest hoogcomplexen geïntegreerde elektronische schakelingen; ook wel IC's (Integrated Circuits) of Chips genoemd. Zij vormen tegenwoordig het hart van de hightech apparatuur die we dagelijks gebruiken. De ontwikkeling van deze IC's gaat razendsnel. Ze worden steeds slimmer, sneller, kleiner en zuiniger in energie verbruik. Deze snellere en slimmere IC's worden op hun beurt gebruikt om nieuwe snellere, nog slimmere computers te bouwen die de ontwikkelaars helpen om hun nóg snellere, slimmere en zuinigere opvolgers te ontwikkelen... Het aantal mogelijke toepassingen neemt door deze ontwikkelingen supersnel toe. Voorbeelden van deze supersnelle ontwikkelingen zien we terug in de telecommunicatie, robotica, ruimtevaart, luchtvaart en Automotive markt: De eerste prototypes van volledig zelfstandig rijdende auto's rijden inmiddels al rond.

Dankzij deze natuurwetten kunnen we dus een deel van de werking van de natuur begrijpen, voorspellen en daarmee als mens ons voordeel doen. Als deze wetten op de natuur van toepassing zijn, dan zouden ze ook van toepassing kunnen zijn op de mens. De mens maakt tenslotte deel uit van dezelfde natuur.

De vraag die ik in onderstaand artikel voor mijzelf wil proberen te beantwoorden is, of de wetmatige relatie tussen Spanning, Stroom en Weerstand in een elektrisch circuit ook van toepassing kan zijn op de mens en wat daarvan dan de implicaties zouden zijn. Want ook in de mens is sprake van Stroom (levenssituaties: de stroom van het leven), Spanning (de ervaring van de stroom van het leven, stress/ziekte) en Weerstand (innerlijk verzet tegen situaties, innerlijk verzet tegen de stroom van het leven). Stel dat we dezelfde wetmatigheid van Ohm zouden mogen toepassen op de mens: welke nieuwe inzichten zou dat dan voor ons als mens, met betrekking tot de verhouding tussen stress en/of ziekte, levenssituaties en het **verzet** tegen deze levenssituaties, kunnen opleveren? Welke voordelen zouden we daar voor de mens uit kunnen halen?

## De Wet van Ohm, toegepast op de mens

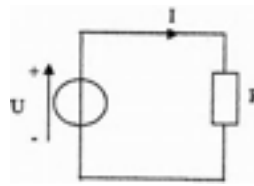
'In de Bijbel zegt Jezus iets tegen zijn discipelen 'Weersta het kwaad niet' (Mattheüs 5:39). Wat bedoelt hij daarmee? Verzet zelf is het kwaad. als er geen sprake is van verzet, raakt de energie niet geblokkeerd, zij stroomt. Als er sprake is van verzet, stopt de beweging, zij verstart, het organisme stagneert. Verzet verstikt de emoties, dooft de energie en doodt het gevoel'

Citaat uit: 'Ontmoeting met je schaduw', van Conny Zweig & Jeremiah Abrams.

Hoofdstuk: Anatomie van het kwaad, p. 156. Door John C. Pierrakos.

Voor de beschrijving van het gedrag van een elektronische schakeling bestaat er een natuurkundige wet: De wet van Ohm. In deze wet is de relatie tussen spanning, weerstand en stroomsterkte in de schakeling vastgelegd:

$$\text{Spanning (U)} = \text{Stroomsterkte (I)} \times \text{Weerstand (R)}$$



Wanneer de stroomsterkte in de schakeling gelijk blijft, dan geldt dat de spanning zal toenemen wanneer de weerstand toeneemt: als de weerstand 2X zo groot wordt, zal de spanning ook 2X zo groot worden.

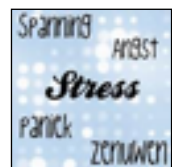
Deze relatie tussen spanning, weerstand en stroomsterkte vinden we analoog overall in de natuur terug. Zo is er ook in de mens sprake van een relatie tussen spanning, stroomsterkte en weerstand. Hoe ziet dit er dan precies uit wanneer we deze wet op de mens gaan toepassen. Voor de mens zou deze wet er dan als volgt uit zien:

$$\text{Spanning(Stress)} = \text{Gebeurtenis} \times \text{Weerstand tegen deze Gebeurtenis}$$

Een mens ervaart spanning wanneer hij door het leven wordt geconfronteerd met een gebeurtenis (stroomsterkte) waar hij zich tegen verzet (weerstand). Wanneer de gebeurtenis niet verandert (de stroomsterkte blijft gelijk) zal een toename van de weerstand tegen deze gebeurtenis leiden tot een toename van de ervaren spanning.



Wanneer we nu naar de vergelijking kijken, dan zien we dat de toename van de Spanning of stress het gevolg zal zijn van een te hoge weerstand ten opzichte van een bepaalde gebeurtenis. De spanning zelf is dus **niet** de oorzaak: de gebeurtenis, *vermenigvuldigt* met de weerstand van de mens tegen deze gebeurtenis, vormt de oorzaak.



Wat zou volgens de wet van Ohm de oplossing kunnen zijn voor mensen die lijden onder stress of (over)spanning? Om de ervaring van stress of spanning in de mens te verlagen zal de persoon moeten werken aan verlaging van zijn weerstand (zijn innerlijk verzet) tegen de bestaande levenssituatie, of de bestaande levenssituatie moeten

proberen op te heffen/veranderen (keuzes maken). Helaas zijn sommige situaties niet op te heffen (traumatische ervaringen). In het beste geval betekent dit dan dat de mens zal moeten gaan werken aan acceptatie van de bestaande levenssituatie (de weerstand tegen de bestaande situatie verlagen)

### **Ziekte door een te hoge weerstand..**

Bij een te hoog opgelopen- en langdurige weerstand tegen een bestaande levenssituatie (die niet verandert), met als gevolg het overspannen raken van de mens, zien we na verloop van tijd in het lichaam een bijzondere reactie ontstaan: wanneer de mentale weerstand tegen een gebeurtenis omhoog gaat en zo een tijdje blijft voort bestaan, gaat de fysieke weerstand, de weerstand die ons moet beschermen tegen ziekte verwekkers en ons lichaam gezond houdt, juist omlaag. Het lijkt erop dat de weerstand in het lichaam (fysiek) en de weerstand in de geest (mentaal) zich hier omgekeerd evenredig tot elkaar verhouden: als het ene toeneemt, neemt het ander evenredig af en vice versa. Als dat het geval is, dan moet die verlaging van de lichamelijke weerstand als natuurlijke reactie op een verhoogde geestelijke weerstand voor het organisme (geest + lichaam) inderdaad functioneel zijn.

Wat zijn dan de functionele gevolgen van deze verlaging van de lichamelijke weerstand, als reactie op een verhoging van de geestelijke weerstand, voor de mens:

Door de verlaging van de lichamelijke weerstand wordt de mens vatbaar voor ziekteverwekkers: er ontstaan ziekteverschijnselen. In hoeverre zou ziekte voor de mens dan functioneel kunnen zijn:

Wel, ziekte zorgt er voor dat de mens zijn leven niet meer kan voortzetten zoals hij dat voorheen gewend was te doen. **Zo bezien 'dwingt' ziekte de mens tot opgave van verzet, dus tot overgave aan de stroom van het leven.** Het verzet/weerstand tegen de levenssituatie neemt af, met als bijkomstigheid dat ook de ervaren spanning afneemt (ontspanning). Door ziekte als gevolg van de verlaging van de fysieke weerstand, wordt een mens gedwongen tot overgave, te berusten in zijn omstandigheid, zich er letterlijk bij neer te leggen, zaken los te laten en zijn levenssituatie op deze manier te accepteren.

Wanneer er echter evenwicht wordt nagestreefd zou een afname van de geestelijke weerstand, dus overgave, dan weer moeten leiden tot een toename van de lichamelijke weerstand. Dit zou er dan weer voor zorgen dat de mens zich lichamenlijk weer herstelt en beter wordt.



Wanneer geestelijke overgave aan een belastende situatie leidt tot verlaging van de ervaring van stress/belastingen en geestelijke weerstand tot een verhoging, dan ligt de sleutel tot het terugdringen van het lijden van de mens in de overgave aan het leven.. maar...

### **Innerlijke strijd**

..Overgave aan belastende levenssituaties is uiteraard makkelijker gezegd dan gedaan. Want hoe doen we dat dan? Waarom wordt de mens in het leven überhaupt met belastende omstandigheden geconfronteerd? Waar is dit alles eigenlijk goed voor? Wanneer we ons blijven verzetten gaan we er alleen maar méér onder lijden: we worden ziek of sterven er mogelijk zelfs aan.

Dit (in onze ogen) wrede mechanisme om acceptatie of overgave aan belastende omstandigheden bij de mens af te dwingen, krijgt pas een zin wanneer we durven toe te staan dat het leven de mens, dmv deze confronterende situaties, steeds met zijn eigen (vaak nog onbewuste) innerlijke strijd confronteert. Voordat een belastende omstandigheid zich in onze werkelijkheid manifesteert, bestaat zij al een tijdje als innerlijk conflict: de belastende omstandigheid, waar we in het dagelijks leven mee worstelen, is de projectie van dit innerlijk conflict. Onze buitenwereld, onze ervaren werkelijkheid, biedt ons nu een mogelijkheid om inzicht te verkrijgen in de strijd die we met ons zelf voeren. Belastende levensomstandigheden vertellen ons iets over de manier waarop we niet alleen met de wereld om ons heen, maar dus vooral ook met ons zelf omgaan.

### **Onvoorwaardelijke liefde**

Ieder mens voert een innerlijke strijd. Het leven confronteert ons steeds met deze innerlijke strijd door ze middels de ervaring van strijd, conflict of ziekte in onze werkelijkheid aan ons terug te koppelen. Dit heeft een reden: **Het leven wil niet dat de mens strijd voert met zichzelf maar zichzelf juist onvoorwaardelijk lief heeft.** Het leven streeft steeds de opheffing van elk innerlijke conflict in de mens na. Wanneer de mens dus in strijd raakt met zichzelf, dan dwingt het leven hem middels de confrontaties in zijn werkelijkheid tot overgave aan zichzelf (het Ware -, of Hogere Zelf). Het leven blijkt daar onverbiddelijk in te zijn. Het houdt daarbij dus geen enkele rekening met de keuzes die 'ik' maak.

*"Whatever is rejected from the self, appears in the world as an event."*

— C.G. Jung

### **Gevolgen van het bestrijden van ziekte/lijden, zonder aanpak van de dieper liggende oorzaak**

Wanneer ziekte idd een noodzaak voor de mens zou zijn om een te hoog opgelopen weerstand tegen een confronterende levenssituatie in de mens te verlagen (met als doel om tot acceptatie van de levensomstandigheid te komen en daarmee de opheffing van het innerlijk conflict), dan moeten we goed nadenken over de bestrijding van ziekte, zoals gebruik van medicatie of bijvoorbeeld inenting. Feitelijk proberen we daarmee het leven een mogelijkheid te ontnemen om de te hoog opgelopen weerstand tegen een levenssituatie in de mens te verlagen. Een kunstmatige verhoging of ondersteuning van de lichamelijke weerstand of het bestrijden



van de ziekteverwekker zou de acceptatie of overgave dan juist tegen werken. De link tussen de explosieve groei van het aantal gevallen van kanker enerzijds en de inenting in onze westerse samenleving anderzijds, waar in sommige literatuur melding van wordt gemaakt (*'Hé Dokter, wordt wakker!'* Over de herfst van de westerse geneeskunde, Umut Evren Nefertiti), lijkt dan opeens niet meer zo absurd. Wanneer het dan voor de mens juist de bedoeling is om tot acceptatie te komen, zouden we logischerwijs met alleen bestrijding van de ziekte juist met symptoomverschuiving, dus met nieuwe, agressievere vormen van ziekte of andere levensbelastingen (zoals de opkomst van terreur, financiële crisis..) moeten worden geconfronteerd. Dit lijkt me, kijkend naar de vele behaalde successen van de geneeskunde en het steeds weer opduiken van nieuwe vormen van ziekte/lijden overduidelijk het geval.

Door ons slechts te richten op het voorkomen en bestrijden van ziekte en het negeren van de mogelijk dieperliggende betekenis er van (acceptatie: opheffing van de innerlijke strijd), of meer in het algemeen het negeren van de dieperliggende betekenis van het menselijk lijden, van het negeren van datgene wat de mens in zijn realiteit belast, dan dweilen wij met de kraan open.

### **De zin van ziek zijn**

Wanneer een zieke ziek is, dan zou het volgens de wet van Ohm voor een sneller herstel mogelijk zelfs beter zijn deze ziekte (gecontroleerd) te stimuleren (principe van homeopathie): de zieke dus op zijn minst ziek te mogen laten zijn opdat hij tot overgave komt. Door ziekte wordt de zieke letterlijk gedwongen zich 'neer te leggen' bij de situatie zoals die voor hem op dat moment is. De zieke wordt daar dan letterlijk en figuurlijk 'beter' van.

Een ziek lichaam dwingt de mens op allerlei manieren tot overgave: dat wat **binnen** zit en het lichaam belast, wordt geforceerd door het lichaam naar **buiten** gebracht. Dit gebeurt dus middels reflexen waar de mens geen of weinig controle over blijkt te hebben: denk maar aan overgeven (waarom zouden we deze reflex de naam 'overgeven' hebben gegeven?), diaree, hoesten, niezen of bijvoorbeeld transpiratie door koorts.

Wanneer we door blijven gaan met alleen het bestrijden van ziekte (verzet), neemt de weerstand toe: we verhogen daarmee alleen maar de weerstand tegen acceptatie van de situatie (stroom). Wanneer ziekte het middel is om de mens tot overgave (verlaging van de weerstand) te dwingen, zal bestrijding van het middel vanzelf leiden tot een confrontatie met een nieuwe vorm van ziekte. Dit in steeds heftigere en confronterende mate. Als het leven hier werkelijk achter zit en het doel van ziekte inderdaad de overgave van de mens aan het leven is, dan zou het leven steeds zwaarder geschut moeten in gaan zetten, net zolang totdat de overgave uiteindelijk plaats zal vinden. Dat lijkt me het geval. Want laten we eerlijk zijn: een ziekte als de mazelen, de bof, rode hond of een griep zijn een stuk minder bedreigend/dodelijk en confronterend voor de mens dan een ziekte als kanker.

Misschien zouden we de mens met kanker (naast het werken aan de dieperliggende oorzaak van de ervaren belasting) een natuurlijke ziekteverwekker (bacterie, parasiet, schimmel, virus) gecontroleerd moeten toedienen, althans een middel dat de mens dwingt tot een vroegtijdigere overgave, zodat de kanker als middel tot acceptatie overbodig wordt.. Want de acceptatie die kanker afdwingt blijkt in heel veel gevallen te leiden tot de ultieme overgave aan het leven: de dood (weerstand naar nul). Op internet zijn idd voorbeelden te vinden waarbij spontane regressie van kanker blijkt op te treden na ernstige infecties, gevolgd door hoge koorts (kunstmatig opwekken van koorts of thermotherapie is mi dus geen optie omdat het lichaam niet werkelijk ziek wordt gemaakt middels infectie). Een recent voorbeeld is dat nu het herpes virus zeer succesvol wordt ingezet in de behandeling van huidkanker.

*'We weten dat kanker soms vermindert, wanneer het immuun systeem wordt gestimuleerd'*

*Peter Johnson, Hoofd behandelaar op Cancer Research UK*

<http://kanker-actueel.nl/NL/opvallend-veel-spontane-genezingen-van-kanker-zijn-vaak-veroorzaakt-door-infecties-en-koorts.html>

Hoe zit het dan met zogenaamde *geestverruimende* middelen? Het is duidelijk dat die levensgevaarlijk en verslavend kunnen zijn. Maar wanneer het gebruikt wordt als ondersteuning, om de mentale weerstand te verlagen en daarmee de spanning te verlagen, dan zou het overgave/acceptatie moeten kunnen ondersteunen. Mensen roken, drinken en gebruiken drugs, juist omdat het geestelijk ontspannend werkt. Wat het mi echter doet, is het verlagen van de geestelijke weerstand om op die manier (bewuste en/of onbewuste) belastende levensomstandigheden tijdelijk te kunnen accepteren. Uiteindelijk zal ook de inname van drugs, net als het gebruik van antidepressiva slechts een tijdelijke oplossing zijn wanneer de boodschap voor de mens achter de belastende situaties niet wordt begrepen en wordt verwerkt. Ook hier ligt dan een symptoomverschuiving op de loer.